gøre sig gældende gennem Madlugt, Gryder og Pander. Lad os med Taknemlighed hilse enhver Opfindelse, der kan lette vort Arbejde i Hjemmet, men lad os beholde hver især vort eget Hjem med dets Særpræg ogsaa med Hensyn til vort Legemes Opholdelse, ogsaa det har sin Poesi, der kan faa sjælelig Betydning.

B. J. N.

Kvindens politiske Valgret.

I en af *A. Bebel* offentliggjort Artikel om Kvindernes Stemmeret siger han:

En eller anden kunde komme og indvende: Du har tidligere begrundet Mændenes Stemmeret dermed, at Mændene er nødt til at blive Soldater, muligvis lade sig skyde eller udsætte deres raske, sunde Lemmer for den Fare at lemlæstes i Krig; noget saadant vil Du jo ikke fordre af Kvinderne. Nej, det er sandt! Det vil jeg absolut ikke! Men vi maa ikke glemme dette ene: for at faa Soldater, maa der fødes Drenge, som ud i Tiden bliver Soldater. Hvis man derfor siger: her er en Pligt og en Fare for Mændene, der giver Begrundelse for Stemmeret — saa siger jeg: der er ogsaa for Kvinderne en Fare, og den er uendelig større end den Fare, som Mændene udsættes for i Krigen. Ifølge Statistiken i Prøjsen døde i Tiden 1816—1876 henved 322,000 Kvinder af Barselfeber. Naar man sammenregner alle de Mænd i Prøjsen, der indenfor dette Tidsrum er døde i Slag og Træfninger, vil man ikke nær naa dette Tal. Men der er uendelig mange flere Kvinder, der — fordi de har opfyldt deres Pligter som Kvinder — gaar skrøbelige og syge gennem Livet, uden at Staten, uden at Samfundet paa nogensomhelst Maade yder dem Erkendtlighed. Kvinderne udgør i Tyskland uden Tvivl den største Halvdel af Nationen. Jeg tilføjer: den bedste Halvdel. Jeg paastaar, at Kvinderne har meget mer Retfærdighedsfølelse end Mændene. Jeg paastaar ydermere, at Kvinderne er meget mindre fordærvede end Mændene, at de i enhver Henseende udgør den mest moralske Del af Samfundet.

Roosevelt foragter ungkarlestanden*).

Han vilde si mig, at mindet om alle de vakre barn han saa i Norge, stod levende i hans erindring. Dette utbrud av begeistring var min ven ondskabsfuld nok til at ødelægge ved at si Roosevelt, at jeg var ungkarl, og at jeg derfor ikke kunde være meget av en barneven.

— Skammer De Dem ikke! utbrød mr. Roosevelt, vet De ikke, at uten egteskap ingen lykke?

— Nei, det visste jeg ikke. Tvertimot; jeg var av den formening, at jeg var særdeles lykkelig ved at føle mig fri og uavhængig, som det heter, kunde gaa og komme uten at staa til regnskap for en grætten kone med interesser milelangt fra mine.

— Hvad De der sier, sa Roosevelt med et avfeiende gnæfs, er bare noget gammelt sludder, De har hørt andre egoister forsvare sig med.

Og saa hadde jeg det Rooseveltske foredrag friskt fra tønden.

— I det ideale egteskap er der ingen grætten kone med interesser milelangt fra manden.

— Men —

— Der er ingen *men,* skrek han, i det ideale egteskap er der ingen mand og ingen hustru, kun to trofaste kamerater. Denne her »fortærende ild«, som vor nye saakaldte literatur lever paa, er ikke andet end et kort forspil til den ro og tryghet som gjør det ideale egteskap til en velsignelse av Guds naade.

— Men, indskjøt jeg forsigtig, — det kunde jo tænkes, at jeg hadde interesser, som min kone hverken vilde eller kunde dele?

— Er De nu der med Deres interesser igjen? Hvis De er værd en kvindes kjærlighet, vil hendes interesser snart bli Deres, og Deres hendes, la det være bøker, kokning, malerier, skiløpning eller jagt. De vet naturligvis ikke, De forhærdede ungkarl, at egteskapet er den skole vi mennesker trænger mest av alt for at bli os selv. Ved at skulke fra den skole har De snytt Dem selv

*) Disse karakteristiske Udtalelser fra et Interview med Ekspræsident Roosevelt fandtes fornylig i det norske Blad »Urd«, med hvis Tilladelse vi aftrykker dem.

Red.